

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμ, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χανταῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις, 28 Ἰουνίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 26

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

Ἡ ἐπιστροφή — Οἱ φίλοι τοῦ Ἀνδρῆκος.—
Τὰ σχέδια καὶ ὁ γάμος του. — Ἡμέ-
ραι εὐτυχίας

Τρία ἔτη εἶχαν περάσῃ ἀπὸ τότε ποῦ ἔφυγεν ὁ Ἀνδρῆκος διὰ τὸ μακρὸν ταξίδι του. Καὶ μὲ τὰ χρήματα τὰ ὅποια ἔστειλεν εἰς τὴν μητέρα του ἀπὸ κάθε σταθμοῦ τοῦ πλοίου, ἡ εὐπορία εἶχεν ἐπανέλθῃ εἰς τὸ πτωχικὸν τῶν σπιτί.

Ἡ Μαρούσα εἶχεν ἀφίσῃ τὸν ἀφεντικὸν της, ὁ ὁποῖος ἔμενε πάντοτε προστατῆς καὶ φίλος της, καὶ ἐκατοικοῦσε τώρα μαζί με τὴν οἰκογένειαν Μοράνδου. Ὁ γέρον ἐφημέριος τῆς ἐνέπνευσε τὴν ιδέαν καὶ τῆς ἔδωκε τὰ μέσα νὰ ἀρχίσῃ, διὰ λογαριασμὸν τῆς Μαριάννας, ἐν εἶδος μικρεμπορίου, τὸ ὅποion ἐπήγαινε πολὺ καλά. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς κτηματίας τῶν περιχώρων, οἱ ὅποιοι ἐμάζευαν ἀπὸ τὰ δένδρα τῶν περισσότερα φρούτα παρ' ἑσὰ τοὺς ἐχρειάζοντο διὰ νὰ τρώγουν οἱ ἴδιοι, παρεχώρουν εἰς αὐτὴν τὸ πρῶτον τῆς ἐσοδείας τῶν εἰς μετρίαν τιμὴν. Ἡ Μαρούσα ἐπήγαινε ἐπειτα, μὲ ἓνα ἄμαξάκι, καὶ τὰ μεταπωλοῦσε λιανικῶς εἰς τὸ Λεξαρδιὲ ἢ εἰς τὸ Τρεγκιέ. Οἱ καλοὶ τρόποι καὶ ἡ ἐξυπνάδα τῆς καλῆς ἐκείνης κέρης ἔκαμναν ὅλους νὰ τὴν συμπαθοῦν. Ἀπὸ αὐτὴν ἀγόραζαν κατὰ προτίμησιν παρὰ ἀπὸ κάθε ἄλλην ὀπωροπώλιδα.

Βλέπουσα ὅτι ἐπήγαιναν εὐνοῖαι αἱ ἐργασίαι της, ἐμεγάλωσεν ὀλίγον τὸν κύκλον τῶν καὶ ἄρχισε νὰ πωλῇ διάφορα φιλικά. Ἀργότερα, ἐπρομηθεύθη μανδήλια γρῶμχτιστά, κεντήματα, δαντέλλες ἀπὸ τὰς συνηθισμένες διὰ τὰς σκούφιες τῶν γυναικῶν τῆς Βρετάνης. Ἦτο πρόθυμη, ὑποχρεωτική, περιποιητικὴ πρὸς ὅλους, καὶ

σιγὰ-σιγὰ ἀπέκτησε καλὴν πελατείαν. Ὑπασπίστριά της ἦτον ἡ Ροζαλία, ἡ ὁποία εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ μεγαλύνῃ πλέον, καὶ ἡ ὁποία ἐπετοῦσεν ἀπὸ τὴν χαρὰν της ὅταν ἡ Μαρούσα τὴν ἄρνε νὰ κρατῇ τὸ κορινάκι της ἢ νὰ μετρᾷ μετὸν πῆχυν κορδέλλαν διὰ τὰς πελάτιδας.

Ἡ Διονυσία ἐξέκουράζε τὴν μητέρα της ἀπὸ τὰς ἐργασίας τοῦ σπιτιοῦ. Ἄν ἡ Μαριάννα ἤκουε τὰς τρεῖς κόρας της, ὅπως τὰς ἔλεγε, δὲν θὰ ἔκαμνε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κάθεται μετὰ χέρια σταυρωμένα ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ ἄλλα ἢ το παραπολὺ φιλόπνοος, καὶ δὲν ὑ-

πέφερε νὰ μὲν ἄεργος οὔτε στιγμὴν.

Εἰς μάτην ἡ Μαρούσα καὶ ἡ Ροζαλία τῆς ἔκρυβαν τὴν ρόκαν ἢ τὰς βελόνας της· αὐτὴ κατῴρωνε πάντοτε νὰ τὰς εὐρίσκῃ, ἢ μᾶλλον ἐξειρύπωνε κάποιαν ἄλλην ἐργασίαν μ' ὅλας τὰς διαμαρτυρήσεις τῶν παιδιῶν της τοῦ τὴν ἐμάλωναν μὲ γέλια.

Ἡ Μαριάννα ὑπεραγαποῦσε καὶ τὰς τρεῖς· θὰ ἦτο τελείως εὐτυχής, ἂν δὲν ἔλειπεν ὁ Ἀνδρῆκος. Τὸν ἐσυλλογίζετο ἡμέραν καὶ νύκτα. Διὰ νὰ τὸν ἴδῃ, ἔστω καὶ μίαν στιγμὴν, εὐχαρίστως θὰ ἐπήγαινε ξυπόλυτη εἰκοσι λευγῶν δρόμον, ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους.

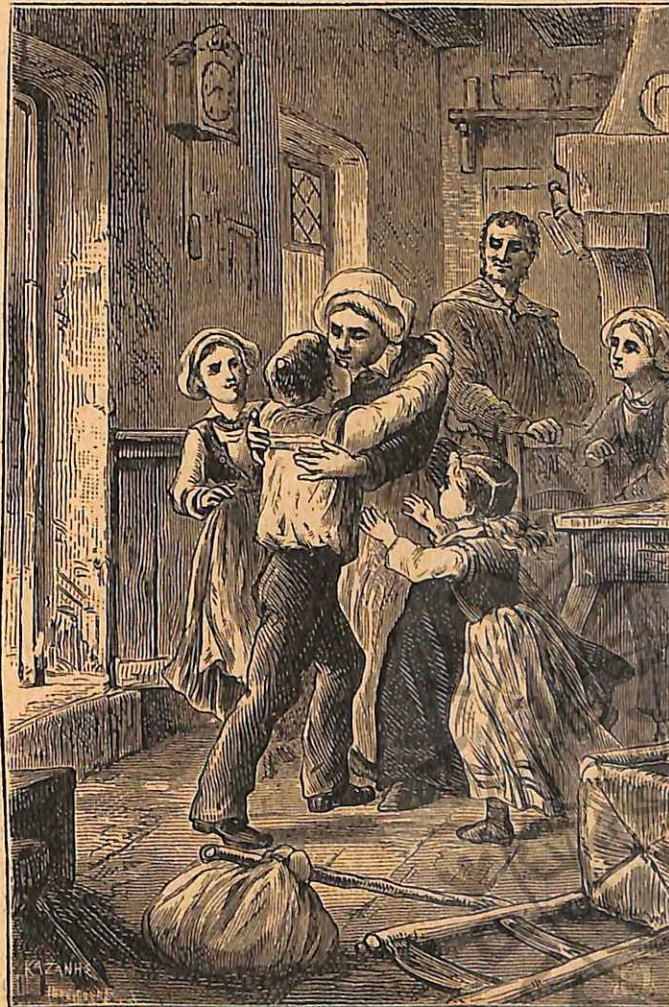
Ἐνας Θεὸς γνωρίζει ὅλα τὰ σχέδια τοῦ ἔκαμναν εἰς τὸ σπιτάκι, σχετικῶς μὲ τὴν ἐπάνοδον τοῦ μικροῦ μούτσου.

Ἡ φράσις «ἄμα γυρίσῃ ὁ Ἀνδρῆκος» ἐπανελαμβάνετο τοῦλάχιστον ἑκατὸν φορὸς τὴν ἡμέραν. «Δὲν εἰμπορεῖ πλέον ν' ἀργήσῃ, ἐπρόσθετον τὸ τελευταῖον τοῦ γράμμα μὰς ἔλεγε πῶς ἔκαμαν πανιά διὰ τὴν Γαλλίαν.»

Ἐπὶ τέλους, ἓνα πρωί, κατὰ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Ἰουνίου, μία ἄμαξα ἐσταμάτησεν εἰς ἀρκετὰ μεγάλην ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ σπιτάκι τῆς οἰκογενείας Μοράνδου. Τέσσαρες ναυτικοὶ κατέβησαν ἀπὸ αὐτήν. Οἱ τρεῖς ἐκάθησαν εἰς τὰ χορταράκια ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δένδρων. Ὁ τέταρτος ἐπῆρε τὸν δρόμον πρὸς τὸ σπῖτι τῆς Μαριάννας.

— Ἐμπρός! εἶπεν ἡ χήρα, μόλις ἄκουσε νὰ κτυποῦν τὴν θύραν.

— Καλημέρα τῆς συντροφιάς σας! εἶπεν ἡ παιδρὰ φωνὴ τοῦ Τζανῆ.

«Ἐρρίφθῃ εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μητέρας του». (Σελ. 202, στήλ. α'.)

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Ἡ κυρία Γκλιλδίνος λοιπὸν ἐζήτησεν ἐργασίαν ἀπὸ ἐνὸς ράπτην τοῦ Πωνωσάκ. καὶ ράπτει ὅλην ἡμέραν ἀνδρικά φορέματα· τὴν βοηθοῦν ἡ θεία Ἐλίζα καὶ ἡ Ξένη, καὶ ἡ ραπτομηχανὴ τῶν δὲν σταματᾷ. Ἡ καϊμένη ἡ Ξένη, ποῦ τόσο συχνάινεται τὴν ἐργασίαν τῶν χειρῶν! Τὴν λυποῦμαι εἰλικρινῶς, ἐγὼ ποῦ εἶμαι ὁμοιοπαθὴς μ' αὐτήν!...

Σήμερον ἔκαμα μίαν ἀλλόκοτον συνδιάλεξιν διὰ τοῦ τηλεγράφου. Ἐπικέφθημεν, ἡ Ξένη καὶ ἐγώ, νὰ κουβεντιάσωμεν ὀλίγον μὲ ἐκείνην τὴν φίλην τῆς Ξένης ποῦ λέγεται Γράτσια Μόρρις καὶ μένει εἰς τὸ Ρόζγουδ, καὶ κατὰ σύμπτωσιν ἡ Γράτσια Μόρρις ἀπουσίαζεν. Ἄλλως λοιπὸν μᾶς ἀπηγγέλει, ὅχι γυναικα ὅπως ἐνομούσαμεν κατ' ἄρχας, ἀλλὰ ἕνας κύριος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὄρεξιν νὰ διασκεδάσῃ εἰς βάρος μας. Φαντασθῆτε! ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς λέγει ὅτι ἐνομάζεται «Ζεφανά Κούλμπροθ, ἱεραπόστολος μεταβαίνουσα εἰς Γροιλανδίαν», καὶ διατείνεται ὅτι τὴν ἐσυμβούλευσαν νὰ συμπαραλάβῃ ὡς σύντροφον τὴν ἐγγονὴν τοῦ Φρειδερίκου Χώβ. Θὰ συγκατατεθῇ ἄραγε ἡ δεσποινὴς νὰ τὴν συνοδεύσῃ εἰς τὸ Ὁκεανὸν διὰ νὰ ἐκπολιτίσουν τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους ἰθαγενεῖς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἠξεύρουσιν παρὰ νὰ ροφοῦν λάδι τῶν φαλαινῶν καὶ νὰ τραγανίσουν τὰ κόκκαλα τῶν εἰρημένων φαλαινῶν;... «Ἐλπίζω, προσέθεσεν, ὅτι δὲν θὰ με θεωρήσῃ ὡς ξένην, διότι πολὺ λάκεις ἐδανείσθην χρήματα ἀπὸ τὴν μάμμην τῆς...»

«Ἐννοεῖτε πολὺ καλὰ ὅτι εἰς τὴν αὐθάδειαν αὐτὴν ἀπήντησα μὲ σιωπὴν εὐγλωττον. Ἀλλὰ ἀκόμη σκέπτομαι καὶ ἀπορῶ ποῖοι τάχα εἶνε οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ρόζγουδ ποῦ γνωρίζουν τὴν ἑγγονὴν τοῦ Φρειδερίκου Χώβ, καὶ ἐδανείσθησαν χρήματα ἀπὸ τῆς γιαντιά.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Η ΑΙΜΙΛΙΑ ΖΗΤΕΙ ΣΤΑΔΙΟΝ

Αἰμιλία

«Καλέ, εἶνε δυνατόν; Ἐχομεν πάλιν Πρωταπριλιά σήμερον, καὶ ἐπέρχεσθαι ἕνας χρόνος σωστὸς ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ περιφημοῦ βράδου ποῦ, ὀλίγον ἔλειψε νὰ καοῦμε ζωντανές, ἡ Ξένη, ἡ Εὐδουκίη καὶ ἐγώ, — ἐκεῖνο τὸ βράδυ ποῦ ἤκουσα τὴν Χαράν νὰ ἐμιλῇ ὅπως γνωρίζετε δι' ἐμὲ εἰς τὸ σπῆτι τῶν Κούρτις! Πόσον ἤθελα νὰ μὴν εἶχε προφῆρ ποτὲ ἐκεῖνα τὰ λόγια, ἡ τοῦλάχιστον νὰ μὴν τὰ ἤκουα ἐγώ! Ἐν τούτοις, ὥσως εἶνε καλλίτερον δι' ἐμὲ ποῦ γνωρίζω τὴν ἀλήθειαν! Ὅσον συλλογι-

ζομαι ὅτι ἐφ' ἑκταζόμεν πῶς ἤμην ἐγὼ τὸ πᾶν δι' αὐτὴν ὅπως ἦτο αὐτὴ τὸ πᾶν δι' ἐμὲ! Γνωρίζω τώρα τί συμβαίνει πραγματικῶς: αὐτὴ ἀγάπᾳ ὅλον ἐν γένει τὸν κόσμον, ἀλλὰ δὲν τρέφει ἀληθινὴν ἀγάπην πρὸς κανένα ἰδιαίτερον!... Καὶ ὅμως, θὰ τὸ πιστεύετε, κυρία Φάγγ; μ' ὅλα ἐκεῖνα, καὶ μ' ὅλον ὅτι μὲ καμνε καθημερινῶς νὰ ὑποφέρω, τὴν ἀγαπῶ πάντοτε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον. Εἶνε παράλογον αὐτό, ἀλλὰ ἔτσι εἶνε.

«Ὁ Κάρλος ἐφάνη πολὺ διακριτικὸς εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν! δὲν μοῦ εἶπε οὔτε μίαν φορὰν: «Σὰς εἶχα προειδοποιήσῃ ἐγώ», καὶ ὅμως ἔχει ὅλα τὰ δικαίωματα νὰ το εἴπῃ! ἀλλὰ εἶνε λεπτότατος νέος αὐτός.

«Καὶ νὰ ἰδῆτε πόσον προώδεσε μέσα εἰς ἕνα χρόνον! Φαντασθῆτε! εἶνε εἰς τὸ πανεπιστήμιον, καὶ ἡ βαθμολογία του εἶνε τόσο καλὴ ὥστε ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ χωριοῦ μας τὸν διώρισε ἀπὸ τώρα διδάσκαλον, ἂν καὶ μόνον μετὰ ὀκτὼ μῆνας θὰ ἀποφοιτήσῃ μὲ τὸ δίπλωμά του. Νὰ διορίζουν ἕνα νέον ὀκτὼ μῆνας πρὶν, εἶνε κατὰ τι, ξεύρετε, καὶ μάλιστα εἰς τὸ Κιμπασσέτον ὅπου ὅλοι τὸν ἐγνώρισαν ὡς ὑπάλληλον τοῦ παπποῦ.

«Πῶς ἀλλάζουν τὰ πράγματα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον! Ὅταν ἦλθα ἐδῶ, καὶ ἐκεῖνος καὶ ἡ Ξένη Γκλιλδίνος ἦσαν δύο μηδενικά; καὶ τώρα, βλέπετε ποῦ ἐφθασαν καὶ οἱ δύο, ἐκείνος εἰς τὸ πανεπιστήμιον καὶ ἡ Ξένη ἐπὶ τῆς ἀγοῦσης εἰς τὴν δόξαν, ἀφοῦ ὁ «Ἀτλαντικός» δημοσιεύῃ εἰς τὰς στήλας του ὅσα ποιήματα αὐτὴ τῷ στέλλει. Ὁ «Ἀτλαντικός», ποῦ εἶνε μεγάλη ἐφημερίς, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ δέχεται τὰ ἔργα τῆς, ἂν δὲν εἶχαν ἀξίαν. Ἔτσι γυρίζει ὁ τροχὸς τῆς Τύχης, τῆς ἰδιοτρόπου αὐτῆς θεᾶς!

«Μὲ ἐννοεῖτε πάντοτε τόσο καλὰ, καλὴ μου κυρία Φάγγ, ὥστε δὲν θ' ἀποροῦσα πολὺ ἂν μοῦ ἐλέγατε ὅτι ἐμμεν τεύτατε πόσον εἶμαι στενοχωρημένη. Λέγουν ὅτι εἶμαι εὐθυμὴ καὶ δὲν μὲ μέλει διὰ τίποτε! ἀλλὰ ἀπατώνται ὅσοι μὲ κρίνουν ἀπὸ τὰ φαινόμενα. Ἀπόψε μάλιστα εἶμαι τόσο λυπημένη ὥστε μ' ὅλα τὰ δεκάξη μου χρόνια, κοντεύω ν' ἀρχίσω τὰ κλάμματα σὰν μωρουδάκι. Ὁ μπαμπᾶς ἐπῆγε εἰς τὸ Κολοράδον, ἔπειτα εἰς τὴν Καλιφορνίαν, κατόπιν εἰς τὸ Τεξᾶς, καὶ τώρα νὰ τον πάλιν εἰς τὸ Κολοράδον. Τί κάμνει ἐκεῖ, καὶ διατί ὅλα αὐτὰ τὰ ταξείδια; — τὸ ἀγνοοῦμεν καθ' ὅλοκληρίαν. Ἄν ἤθελε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ τῆς μαμμᾶς, ἀπὸ πολλὰς αὐπνίας θὰ τὴν ἀπῆλλασεν! ἀλλὰ οἱ ἄνδρες τόσο σπανίως δίδουν λογαριασμὸν εἰς τὰς γυναῖκάς των διὰ τὰς ὑποθέσεις των! Ὁ μπαμπᾶς λέγει ὅτι δὲν θέλει νὰ ἐνοχλῇ τὴν γυναικὸν αὐτοῦ μὲ ὅλα τὰ πολὺπλοκα ζητήματα, καὶ ὅτι αὐτὴ δὲν ἐννοεῖ τί-

ποτε ἀπὸ τὰς ἀνδρικές ἐργασίας. Πιθανόν! ἀλλ' εἴτε ἐννοεῖ εἴτε ὄχι, δὲν εἴμπορεῖ βέβαια νὰ ζῇ μὲ τὸν ἄερα. Ἀφ' οὗτου εἴμεθα ἐδῶ, ἡ μητέρα δὲν ἐπῆρε στὸ χεῖρ τῆς παρὰ μόνον ἐκείνας τὰς πέντε χιλιάδας φράγκων τῆς γιαντιάς, αἱ ὁποῖαι νομίζει κανεὶς ὅτι λυώνουν σὰν τὸ χιόνι στὸν ἥλιο. Ἐχομεν τότε πράγματα νὰ πληρώσωμεν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ! Τὰ διδάκτρα καὶ τὸ φαγητὸν τῶν ἀδελφῶν μου, τὸ ἰδικόν μας! ἔξοδα ἀτελείωτα! Ἡ καϊμένη ἡ μητέρα μου ταλαινίζει πολλὰς φορὰς τὸν ἐκυτόν της ποῦ ἐμεγάλωσε μὲ τὴν πολυτέλειαν καὶ δὲν ἔμαθε νὰ κάμνῃ οἰκονομία. Εἶνε ἴσως λιγὰκι ἀλήθεια αὐτό, διότι κάποτε παραλείπει τὰ πράγματα τῆς πρώτης ἀνάγκης διὰ ν' ἀγοράσῃ κατόπιν ἄλλα ὅχι τόσο χρήσιμα, ὅπως λόγου χάριν τὰς εἰκόνας ἐκείνας ποῦ ἐφώνισεν προχθές, καὶ τὰς ὁποίας ἡ γιαντιά λέγει «ζωγραφίες», σὰν νὰ ἦσαν χαλκομανιές τῆς πεντάρας διὰ τὴν γιαντιά, δὲν ὑπάρχει καμμία διαφορὰ ἀπὸ τὰ καλλιτεχνήματα ὥς τὰς μουντζούρες!...»

2

Αἰμιλία

«Πάλιν καμμία εἰδησις ἀπὸ τὸν μπαμπᾶ! ἀνησυχούμεν πολὺ, ἡ μητέρα καὶ ἐγώ. Ποῦ νὰ εἶνε ἄραγε; τί κάμνει; Μᾶς ἔγραψε πρὸ πέντε ἡβδομάδων ὅτι ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Δένδερ καὶ ὅτι θὰ μὲς ἔγραψε λεπτομερῶς τὴν ἐπιούσαν διότι, δὲν εἶχε καιρὸν νὰ μὲς γράψῃ διὰ μικρῶν ἐκείνην τὴν ἡμέραν! ἀλλὰ περιμένομεν ἀκόμη τὸ γράμμα του, καὶ, ὅταν ἡ μαμμά ἐτηλεγράφησεν εἰς τὸν φίλον του, τὸν κ. Δίκερ, ἡ ἀπάντησις ἦτο: «Χὼδ ἀνεχώρησε τέλος Ἀπριλίου, ἀγνωστον διεύθυνσιν.» Μήπως τοῦ συνέβη κανὲν δυστύχημα;

«Ἡ γιαντιά εἶνε πολὺ καλὴ πρὸς ἡμᾶς, ἀγαπᾷ πολὺ τὴν μαμμά, τώρα ποῦ τὴν ἐγνώρισε καλὰ:

«— Μείνε ὅσο θέλεις ἐδῶ, Καρλίνα, τῆς εἶπε χθές, καὶ μὴν στενοχωρεῖσαι ἔτσι.

«Ὁ παπποῦς τῆς εἶπε τὰ ἴδια. «— Μὴν ἀνησυχῆς, κόρη μου. Κάποιο νέον σχέδιον ἔχει, φαίνεται, ὁ Φρειδερίκος, καὶ εἶνε τόσο ἀπασχολημένος μ' αὐτό ὥστε δὲν εὐρίσκει καιρὸν νὰ γράψῃ. Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὴν τὴν φορὰν!...»

«Ἀλλὰ, ὅτι καὶ ἂν τῆς εἴπουν, ἡ καϊμένη ἡ μητέρα μου εἶνε ἀπαρηγόρητη. Ἐγώ, σκέπτομαι καθὼς ὁ παπποῦς, ὅτι ὅλα θὰ ἐξηγηθῶν αἰσίως! αὐτὸ ὅμως δὲν ἐξαλείφει καὶ τὴν ἰδικὴν μου ἀνησυχίαν. Ἐκτὸς τούτου, αὐτὴ ἡ μυστηριώδης ἀναχώρησις εἶνε πολὺ βαρυστατικὴ δι' ἡμᾶς. Ὅλον τὸ Κιμπασσέτον τὴν ἔμαθε! ἀπὸ ποῖον; δὲν γνωρίζω ἀπολύτως τίποτε! ἀλλὰ δὲν εἴμπορῶ νὰ

κάμω δύο βήματα ἔξω, χωρὶς νὰ μὲ σταματήσουν. «Ἐλάβατε ἐπὶ τέλους εἰδησεις ἀπὸ τὸν πατέρα σας;» μ' ἐρωτοῦν καὶ; » Καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὑπονοούμενα καὶ τὰ κακόβουλα σχόλια ποῦ μνυτεύω ὅτι κάμνουν! Ὡς καὶ αὐτὴ ἡ τρελόγρηκα ἡ μὲς Ὁ Νέιλ ἦλθε σήμερον καὶ μοῦ εἶπεν:

«— Ὁ πατέρας σας δὲν σας ἔδωκε τὴν παραμικροτέραν νύξιν διὰ τὸ μέρος ποῦ ἐπῆγαινε, αἱ; Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι σὰς ἐγκατέλειψεν! ἂν ἤμουν ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν τῆς μητέρας σας, θὰ ἐζητοῦσα τὸ διαζύγιον.

«ὑποθέτω πῶς ἔγινε κατακίτρινη ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησίν μου.

«— Ποῦ τὸ ξεύρετε; ἐφώνησεν! μπορεῖ καὶ νὰ ἐπῆγε εἰς τὴν Ἀφρικὴν διὰ νὰ κάμῃ ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις κατὰ τὴν διάδοσιν τῆς Ἀφροδίτης!

«Καὶ ἐκείνη ἐτρέξε βιαστικὰ καὶ γρήγορα νὰ διηγηθῇ τὸ νέον εἰς τὴν κυρίαν Χάκκετ. . .

«Ὅλα αὐτὰ τὰ κακολογήματα καὶ οἱ περισπασμοὶ εἶνε θάνατος διὰ τὴν δυστυχισμένην μητέρα μου, κυρία Φάγγ. Πόσον ἐπιθυμῶ νὰ διαλευκανθῇ αὐτὸ τὸ μυστήριον! . . .»

3

Αἰμιλία

«Δὲν ὑπῆρχε κανὲν μυστήριον ἔχον ἀνάγκην νὰ διαλευκανθῇ. Ὁ μπαμπᾶς μᾶς εἶχε γράψῃ ὅπως εἶχε προναγγεῖλῃ ὅτι θὰ μὲς ἔγραψεν. Ὁ μόνος λόγος ποῦ δὲν ἐλάβαμεν τὸ γράμμα του εἶνε ὅτι τὸ εἶχε λησμονήσῃ, ἔκτοτε μέσῃ εἰς μίαν τσέπην του. Εὐρίσκειται ἀπλούστατα εἰς τὸ Τρέντον! Ὅλο σχεδὸν τὸ χωρίο τὸ ἔμαθε πρὶν ἀπὸ ἡμᾶς! ἐκύτταξαν χωρὶς ἄλλο τὴν σφραγίδα τοῦ γραμματοσήμου εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον. Ἐνῶ ἐπέστρεφα, μὲ τὸ γράμμα εἰς τὸ χεῖρ, ὁ κ. Πᾶξ μὲ ἠρώτησεν ἂν ἐπερνοῦσε καλὰ εἰς τὸ Τρέντον ὁ πατέρας μου, καὶ ἡ μὲς Ὁ Νέιλ ἐφθασεν, ἀμέσως ἔπειτα, διὰ νὰ μᾶς εἴπῃ:

«— Λοιπὸν, εὐρίσκειται εἰς τὴν Νέαν Ἰερσέην ἡ εἰς τὴν Νέαν Γῆν; μὲ εἶπαν ποῦ εἶνε, ἀλλὰ τὸ ἐξέχασα ὡς ποῦ νὰ ἔλθω. . .

«Τί πληγὴ αὐτὰ τὰ χωριὰ μὲ τὰς κακογλωσσίες των! . . .

«Ὁ μπαμπᾶς μᾶς γράφει ὅτι εἶνε πάντοτε τυχερὸς σὰν τοὺς Γκιούμιτζ (τοὺς ἐνθυμίσθε, κυρία Φάγγ, εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Δίκενς!), ἀλλὰ μόλις βελτιωθῶν αἱ ἐργασίαι του, θὰ ἔλθῃ νὰ μέινῃ μαζὺ μας.

«— Ἀρχίζω ν' ἀπελπίζωμαι, μοῦ φαίνεται ὅτι ποτὲ δὲν θὰ βελτιωθῶν! ἐφώνησεν ἡ μαμμά μὲ ἕνα τόνον ὁ ὁποῖος μ' ἐπέφραξε.

«— Μὴν ἀποθαρρύνεσθε, μαμμά, τῆς ἀπήντησα ἐγώ! εἶμαι μεγάλη τώρα, καὶ

μετ' ὀλίγον καιρὸν ἐγὼ θὰ φροντίζω διὰ σᾶς.

«Ἦρχισε τότε νὰ γελᾷ καὶ ἐγὼ ἐξηκολούθησα τὰ ἀστεία μου, διὰ νὰ τὴν κάμω ν' ἀλλάξῃ σκέψεις. Ἀποροῦν καποτε ὅσοι μ' ἀκούουν νὰ λέγω πράγματα ἐντελῶς παιδιάστικα! τὸ κάμνω κατόπιν σκέψεως, κυρία Φάγγ! ἡ μαμμά θὰ ἔπεφτε ἄρρωστη, ἂν δὲν τὴν διεσκέδαζα ἐγώ.

«Ἀλλὰ τί εἴμπορῶ τάχα νὰ κάμω, ἐγώ, διὰ νὰ κερδίσω τοῦλάχιστον τὸν ἄρτον μου, ὥς ὅτου κατορθώσω νὰ κερδίσω ὅ,τι χρειάζεται διὰ τὴν μαμμά καὶ ὅλην τὴν οἰκογένειάν μου; — Διότι αὐτὴ εἶνε ἡ φιλοδοξία μου. Αὐτὸ διαρκῶς σκέπτομαι, καὶ τίποτε δὲν εὐρίσκω.»

[Ἐπεται συνέχεια]

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

(Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάυ)

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Ἡ «Ὁρσία Κικὴ» ἔσχισε πελάγη καὶ ὠκεανούς. Ἐπέρασεν ἡπείρους, χερσονήσους, νήσους καὶ νησάκια, δηλαδή κομμάτια ξηρᾶς ἄλλα μικρὰ καὶ ἄλλα μεγάλα, τὰ ὁποῖα ὁ πλημμυρισμένος ποταμὸς ἔκαμε νὰ χωρισθῶν. Ὁ Γιαννάκης καὶ ἡ Κικὴ ἀνεγνώρισαν καθαρὰ καὶ χωρὶς ἀντιλογίαν τὰς Ἰνδίας, τὰς νήσους τῆς Σάνδας,

«Ἐχαθήκαμε!

τὴν Αὐστραλίαν. Εὐρίσκονται τώρα καταμεσῆς εἰς τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν, καὶ ἀρμενίζουν ἄφοβα μέσα εἰς τὴν Ὠκεανίαν.

Ἡ θάλασσα εἶνε ἀπέραντη, καὶ καμμία φορὰ κάμνει λιγὰκι καὶ φουρτούνα. Πρέπει νὰ προσέχουν. Ἡ ναυ-

αρχίνα κρατεῖ στερεὰ τὸ τιμόνι, καὶ, ὅταν παρουσιάζεται ἀνάγκη, ὁ Μπέμης ἐξυπνᾷ διὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ μὲ τὸ χεράκι του.

Ἐξαφὰ βλέπουν ἕνα μεγάλο νησί, ἕνα ἀληθινὸ νησί αὐτὴν τὴν φορὰν. Ὁ πλοίαρχος διακηρύττει ὅτι εἶνε ἡ

«Περιδένει τὸ τραῦμα.»

νήσος τοῦ Ζουάν-Φερνάνδεζ, ὅπου ἐζησεν ὁ Ροβινσὼν Κρούσος.

— Τί εὐτυχία! φωνάζει ἡ ναυαρχίνα.

— Τί καλὰ! φωνάζει ὁ κύριος Μπέμης. Νὰ τὰ ζαχαροκλάμα, νὰ τὰ καρύδια μὲ τὸ γάλα, νὰ καὶ ἄλλα ὁμορφα πράγματα!

— Αὐτό, λέγει ὁ Παυλῆς, λησμοσύνης τὴν ἀπόφασίν του, αὐτὸ εἶνε τὸ νησί τοῦ Γαθαθᾶ. Ἐπῆγα δύο φορὰς ἐκεῖ μαζί μὲ τὸν Ἀντώνη. . .

Ἄ! μὰ αὐτὸ εἶνε ἀνυπόφορο! Ἡ ναυαρχίνα ἐπιβάλλει αὐστηροτάτην σιωπὴν εἰς τὸν κύρ-Παυλῆν. Ἀνὰ ναθαλὴ τσιμουδιά, θὰ τον κρεμάσουν εἰς τὸ ἀκροκέραιον! Ὁ Παυλῆς εἶχε πολλὴν διάθεσιν νὰ ἰδῇ τὸ νησί τοῦ Ροβινσὼν διὰ τὸ ὅτι τρεῖς μέρες τώρα ἀκούει τόσα νὰ λέγουν· ἀλλὰ ἔδικα τρίθει τὰ μάτια του, δὲν εἴμπορεῖ νὰ περὰδεθῇ αὐτὸ ποῦ λέγει ἡ ναυαρχίνα.

Κατὰ καλὴν του τύχην, οἱ καπετανεῖοι τοῦ ἔχουν ἀλλοῦ τὴν προσοχὴν των καὶ δὲν ἀντιλαμβάνονται τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην του.

Ἡ ναυαρχίνα Κικὴ καὶ ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης τόσο προσηκτικὰ κυττάζουν τὸ περίφημο νησί τοῦ Ροβινσὼν, ὥστε δὲν προσέχουν πλέον ποῦ πηγαίνει τὸ καράβι των. Ἐξαφὰ ὁ πλοίαρχος βλέπει, ὅτι ἡ φρεγάτα κιν-

του ἐκέρδιζε χρήματα, καὶ μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ ἐγίνετο συνδρομητὴς μου. Ἰδοὺ λοιπὸν μία σελίδα, ἡ ὁποία πραγματικῶς ἔχει μεγάλην ἀξίαν, καὶ δι' ἐμὲ καὶ δι' ἐκεῖνον. Δι' ἐμὲ, διότι με μανθάνει πόσῃ ἀγάπῃ ἐμπνέω δι' ἐκεῖνον, διότι ἀγαπᾷ κανεὶς περισσότερον πάντοτε, ὅ, τι ἀπέκτησε μὲ κόπον, μὲ θυσίαν.

Καλῶς νὰ ἔλθῃ, Ροδιά Κυρηναίτις. Βεβαίως, εἰς τὰς Μ. Ἀγγελίας λογαριάζονται καὶ αἱ μουσούλλαθαι λέξεις. Γράψε μου ποίους τόμους θέλεις, νὰ σοὺ τοὺς στείλω ἀμέσως, διότι σοὺ δίδει τὸ δικαίωμα τὸ Δ' βραβεῖον ποῦ πέρνεις σήμερα.

Κ ἐγώ, Ἀγωνιστὴς Ψυχῇ, δὲν εἰςέυρω ἄλλον Πρόδικον παρὰ τὸν Κεῖον. Ἀλλ' εἰς τὰ ψευδώνυμα δὲν χρειάζεται τόση ἀκρίβεια. Ὅσον διὰ τὴν πατρίδα τοῦ Ὁμήρου, θὰ ἤκουσε βέβαια πολλὰς λέξεις. Γράψε μου ποίους τόμους θέλεις, καὶ δι' ἐμὲ καὶ δι' ἐκεῖνον. Δι' ἐμὲ, διότι με μανθάνει πόσῃ ἀγάπῃ ἐμπνέω δι' ἐκεῖνον, διότι ἀγαπᾷ κανεὶς περισσότερον πάντοτε, ὅ, τι ἀπέκτησε μὲ κόπον, μὲ θυσίαν.

Τὸ ἐξῆς ἀστεῖον ἐπεισόδιον μοῦ διηγείται ἡ Σπίθα-Τίνα: «Στὴν Ἰταλία, μεταξύ Φλωρεντίας καὶ Γένοβας, ἔχει μία σερὰ ἀτελείωτη ἀπὸ τοῦνηλ. Ὁ καπνὸς τοῦ τραίνου, μὴν ἔχωντας διεξέρχεται, γεμίζει τὴ σήραγγα, καὶ κατορθώνει νὰ γώνεται καὶ μέσα στὰ βαγόνια. Ὑμεῖς βρισκόμαστε σ' ἓνα βαγόνι ὅπου δὲν ἐπετρέπετο τὸ κάπνισμα. Οἱ κύριοι ποῦ ἦσαν μαζί μας, θὰ ἐπιθυμοῦσαν χωρὶς ἄλλο κανένα τσιγαράκι καὶ ὑπέφεραν ἀπὸ τὴ διαταγὴ ποῦ τοὺς τὸ ἐμπόδιζε. Καὶ ὅταν βγήκαμε ἀπὸ τὸ σκοτάδι καὶ βρήκαμε τὸ βαγόνι γεμάτο καπνὸ, ἓνας κύριος ἐφώνησεν: «Ἀπαγορεύεται τὸ κάπνισμα! Γιατί δὲν τῆς ἀπαγορεύουν καὶ τῆς μηχανῆς, ποῦ μας ἐπνίξε τώρα μὲ τὸν καπνὸ τῆς;»

Σχετικῶς ὀλίγα γράμματα αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα. Οἱ φίλοι μου ἔχουν τὰς ἐξετάσεις των καὶ δὲν εὐρίσκουν πολὺν καιρὸν διὰ τὴν Ἀλληλογραφίαν. Ἀλλὰ τώρα ποῦ ἀρχίζουν αἱ διακοπαί, — φυλαχθῆτε πάλιν ἀπὸ τὴν γραμματοπλημύραν!

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Βριάρεω (Ε. Ι. Π. ὅλα ὥρα καὶ σου ἐγκρίνω τὸ πρῶτον καὶ Καταρράκτην τοῦ Νιαγάρα (Φ. Γ.).

Ἀλλαγαὶ ψευδωνύμων: Μέλων Διπλωμάτης (ἰδοὺ αὐτὸ ποῦ προτιμᾷ: ἀλλὰ δὲν σου σημεῖον τὰ ἀρχικὰ ποῦ θέλεις, διότι συμπίπτουν μὲ τὰρχικὰ γνωστοῦ μας φίλου, καὶ θὰ ἐπὶ τῆς σύγχυσις παρομοίας προτάσεις μὲ ἑκάστην καὶ ἄλλοι διστάζω ὅμως ἀκόμη νὰ ποφασίσω, διότι ἀκόμη ἐλπίζω...)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νταλαζέουν: τὸ Ρόδον τῶν Σπετσῶν μὲ τὴν Ἑυροπόλιν Ψυχῇ, Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς καὶ Ἀταβύριον Ρόδου — ὁ Ἀετὸς τῆς Ἑρήμου μὲ τὴν Χρυσὴν Ἀρπαγ — ἡ Ναυσικῆ μὲ τὴν Ναυτοπούλιν τῆς Ἀνδρόν, Τζιριτζάντζουλαν, Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν, Πύργον Ἀἰφελ καὶ Μιράνταρ — ὁ Ἀριστὸς Ποδηλάτης μὲ τὸν Ἀφρικανικὸν Ἥλιον, Διονυσία Πηγῇ, Ἀρθος τοῦ Μαίον, Δεδρόστοιχίαν τῶν Ἀθηνῶν καὶ Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς — ὁ Γαμβέττα μὲ τὸν Κερδῶν Ἑρμῆν — ὁ Σίρ-Λά-Φαλονάδ μὲ τὸ Λευκὸν Κρίνον, Διονυσία Πηγῇ καὶ Κυρία μὲ τὰς Καμελάς — ἡ Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ μὲ τὴν Εὐαίσθητον Ψυχῇ, Ζαππίδα, Διαβολογραφίαν, Ἀγριοκάσικο καὶ Διάβολον Ἐσπερίον — ὁ Δωρητὴς Ὁρείων μὲ τὸν Χειμωνιάτικον Ἥλιον, Ἥλιον τῆς Νυκτός, Ἀκτίνα τοῦ Ἥλιου, Δίσκον τοῦ Ἥλιου καὶ Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον — ὁ Ξανθὸς Βοσκὸς μὲ τὸ Κόκκινον Κρίνον, Θεσσαλικὸ Μερκεδάκι,

Βοσκὸν τῆς Ροδόπης, Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς καὶ Ἄλως τῆς Κηφισοῦς — ὁ Ἄρθος Ἑλπίδος μὲ τὸν Μέλλοντα Δόκιμον, Κίτρινον Καναρίν καὶ Ἀἰ-Λάϊφ τῶν Πατριῶν — ὁ Ριγολέττος μὲ τὸν Σπουδαῖον Ἀθροῦπον, Κόκκινον Κρίνον καὶ Ζαππίδα — ὁ Αἰγυπτιῶν Μεθάνωρ μὲ τὴν Τζιριτζάντζουλαν — ὁ Μέλων Διπλωμάτης μὲ τὸν Ἀκρίταν καὶ Ἑρδωρον Μεσολόγγιον — ὁ Κόκκινος Λυγρὸς μὲ τὸν Ἀκρίταν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ Διπλάσις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνῶς (τὰς ἔλαβα εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὴν ὥραν κατέστη). Κελαιδίστραν (ἔστειλα ἐκ νέου). Δωρητὴν Ὁρείων (ἔστειλα ἡ εἰσφορά σου ἐκ φρ. 1,80 κατέστη εἰς τὸ Ταμεῖον πρὸς ἐγγραφὴν Ἀπύρων σὲ συγχάριω διὰ τὴν ἐγγὴν σου αἰσθητικὰ, καὶ σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα καλὰ γράφεις). Λαίμαργο Πορτίκι ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥραν ἐπιστολήν ἐπιτηδὲς ἐβλάη προθεσμίαν 23 Ἰουνίου (καὶ ὅχι 9) διὰ νὰ προσθάσῃ νὰ προμηθεύσῃ χάρτην τῶν λύσεων, ὅσοι διὰ πρώτην φοράν θὰ ἐλάμβαναν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν δὲν ἦτο λοιπὸν τυπογραφικὸν λάθος, καὶ ἀπορῶ πῶς σ' ἐμπόδιζαν, ἀφοῦ μάλιστα ἡ προθεσμία ἦτο μεγαλύτερα ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἐπερίμενες). Διονυσία Πηγῇ (βεβαίως αἱ Πληροφορίαι ἔκαμναν ἓνα καλὸν ἀλλὰ τὸ κακὸν ποῦ ἔκαμναν ἦτο μεγαλύτερον, καὶ δι' αὐτὸ κατηργήσαν). Χάρη ποῦ δὲν κατατάσσεται μὲ τοὺς δυσχεροποιημένους, ἀλλ' ἐπιδοκιμάζει τὸ μέτρον μου). Ξανθὸν Βοσκὸν (ἔστειλα δὲν πιστεύω νὰ εἶχες τὸν ἀπαιτήσιν νὰ δημοσιεύσῃς ὅλους αὐτοὺς τοὺς στίχους, καὶ μάλιστα μετὰ τὴν κατάρτησιν τῶν πληροφοριῶν πῶς καλοπερᾶς λοιπὸν εἰς τὴν πατρίδα;). Μεσημβρινὴ Ἀκτὴν (εὐχαριστῶ διὰ τὴν πληροφορίαν, καὶ ὅταν ἐπισκεφθῇ τὴν Ἐκθεσιν, — δὲν τὸ κατῴρῃσας ἀκόμη μὲ τὰς ἀσχολίας μου, — θὰ προσέξω). Ἄρθος Ἑλπίδος, Ριγολέττον (ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ 25ον σήμερον δημοσιεύω ὅσας δὲν εἶχες εἰς τὴν προηγουμένην σου ἐπιστολήν, εἰσαι εὐχαριστήμενος;). Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς (σὲ συγχάριω ἐγκαρδίως διὰ τοὺς ἀρραβῶνας τῆς ἀδελφῆς σου). Αἰγυπτιῶν Μαϊθάνωρ (τὸ ἐλπίζω καὶ ἐγώ). Χ. Ζερβὸν (ἔστειλα τὰ Π. Πνεύματα γνωστὰ, διότι τὰ ἐδημοσίευσας καὶ ἄλλοτε). Ἀυτόνομον (εὐχομαι νὰ εὐλογῇς ὁ Θεὸς τοὺς ἀγῶνας σας καὶ νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ γλυκὺ ὄνειρόν σας, τὸ ὁποῖον εἶνε καὶ ἰδικόν μας σ' ἐνέγραψα εἰς τὴν Β' Σειρὰν τῶν «Διηγημάτων» Εὐνοπούλου). Ναυσικῆ ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥραν περιγραφὴν τοῦ κομματιοῦ αὐτοῦ τῆς Κερκύρας τὸ ἐξήλυσας καὶ ὁ Ἀνάνιας καὶ πολὺ δὲν ἤθελε νὰ ἦτο ἐξόριστος ἐκεῖ). Κόκκινος Λυγρὸς (σὲ συγχάριω διὰ τὸν καλὸν βαθμὸν ὅπου θέλεις εἰμφορεῖς νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, καὶ θὰ ἔχῃ λοιπὸν ἡ προσεχὴς ἐπιστολή σου). Φρούριον τῆς Μεγαλοπόλεως (ἡ εἰσφορά σου, δραχμὴ μία, κατέστη εἰς τὸ Ταμεῖον πρὸς ἐγγραφὴν Ἀπύρων εὐγε!). Ἐχθρὸν τοῦ Σύλλα (ἐνεγράψας εἰς τὴν Β' Σειρὰν τῶν «Διηγημάτων» Εὐνοπούλου). Ρομαντικὸν Κυρηναῖον (ἔστειλα). Οὐρανίαν Νικηφόρον (πραγματικῶς, σὺ εἶχες περισσότερον δικαίωμα εἰς τὸν χῶρον, διότι δὲν μου γράφεις συχνά, — ἀλλὰ τί νὰ σου κάμω τώρα, ποῦ ὁ χῶρος αὐτὸς δὲν ὑπάρχει διὰ κανένα;). Παλλάδα (εἶδες ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἰσαι ἀνυπόμονος; φίλησέ μου τὸν Γιαννάκη). Ἄγρελον Χαρᾶς (πῶς δὲν φαντάζομαι τὴν χαρὰν σου, ὅταν ἐπάτησες τὸ ἔδαφος τῆς πατρίδος σου, μὴπως δὲν ἔχω καὶ ἐγὼ πατρίδα;). Ὀλυμπιον (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ περὶ μὲν τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἐνθυμούμαι ἀκριβῶς πόσους συνδρομητὰς ἔχω εἰς τὴν πόλιν σας, ἀλλ' εἰξεύρω ὅτι εἶνε ὀλίγοι καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἐξήσουν διὰ τοῦ ξεπαθώματος). Ἀττικὴν Μυροῖνην (ἔστειλα). Ἀθῶν Καρδίαν (τώρα ποῦ εἰμθα

τότον κοντὰ θὰ σε γνωρίσω καὶ προσωπικῶς;). Ἰππότην τοῦ Μεσαίωνα ([ΕΕ] σωστὸ μυθιστορηματικὰ ἡ σημερινὴ σου ἐπιστολή: τί ὥρα καὶ μοῦ διηγείσαι αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον, τὸ ὁποῖον εἶχε τότε ἀπροσδόκητον συνέχειαν, μόνον ποῦ δὲν εἰμφορὶ νὰ το διηγῇ εἰς τοὺς φίλους μου, διότι ὑποθέτω ὅτι θὰ θέλῃς νὰ μείνῃ μυστικόν). Ἑρρίκα (ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητὴς χαίρω διὰ τὸ λαμπρὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων. καὶ ἐλπίζω τώρα νὰ μου γράψῃ συχνά). Φιλελεύθερον Κρήτα (ὁ τόμος τοῦ 1898, τιμᾶται φρ. 3 ἄδεται, καὶ φρ. 6 χρυσόδετος, ταχυδρομικὰ τέλη λεπτὰ 50). Ἡρώδα τοῦ Ζαλόγγου ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥραν ἐπιστολήν, εἰς τὴν ἐρωτήσιν σου ἀπαντῶ ὅχι). Ἀρδρον Κίτσηνερ, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 21 Ἰουνίου θίπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Λε λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 4 Ἀγούστου

Ὁ γράψας τὸν λύσιν, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὴν γράφωται τὰς λύσεις, τὸν αὐτὸν διαγωνιζόμενον, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακίλλους, ὡς ἑκατὸς περίχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

353. ΣΥΛΛΑΒΟΓΡΗΦΟΣ.

Τὸ πρῶτον μου εἶνε γράμμα καὶ ἂν δὲν σφάλλω, Ἐπίσημ' ἀριθμητικὸν τὸ ἄλλο.

Τὸ σύνολόν μου εὐκολώτατα θὰ λύσης:

Ἐκεῖ μὲ μέρη βέβαια θὰ κατοικήσης.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀθῶς Καρδιάς.

354. ΣΤΟΙΧΕΙΟΓΡΗΦΟΣ.

Με κεφαλὴν, στὸν ἱορῶν

Τὸπον εὐρὺν στολίζω.

Ἀκέφαλον, προσωπικῶς

Τὸν λῆγν μου γνωρίζω.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀθῶς Καρδιάς.

355. ΔΕΥΝΙΜΑ.

Ἐν τῷ ἀγαθῷ δὲν εἰμαι,

ἀλλ' ἐντὸς τοῦ ἀγαθοῦ.

Ἐν τῷ πονηρῷ δὲν εἰμαι

ἀλλ' ἐντὸς τοῦ πονηροῦ!

Κ' ἐντὸς τούτου ἡ καὶ ἐκεῖνον

καὶ τὸ ἄλλο, καὶ παντοῦ

Τέλος δύνασαι νὰ μ' εὕρης

Καὶ μ' εὕρηξας — ναί, ἡ οὐ;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δυσσώχου.

356. ΠΥΡΑΜΙΣ.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἄνθος.

★ + ★ = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

★ ★ + ★ ★ = Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.

★ ★ ★ + ★ ★ ★ = Σοφὸς βασιλεὺς.

★ ★ ★ + ★ ★ ★ = Ὄνομα Ἡερίου.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Βασιλείας τῶν Αἰθίων.

357. ΓΩΝΙΑ.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ὄπλον.

+ ★ ★ ★ = Ἐρπετόν.

★ + ★ ★ = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

★ ★ + ★ = Μέρους τοῦ σώματος.

★ + ★ ★ = Μέρους τῆς κεφαλῆς.

+ ★ ★ ★ = Ἐπιθετόν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζωολόγου.

358. ΓΡΕΨΟΣ.

ὦ Ἀρίστη! ὦς ὦς ὦς

ὦ Ἀρίστη! ὦς ὦς ὦς

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μαρκίου Βαλδουίνου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ ὅτι τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 10 λέξεις.]

Συγχάριε τοὺς ἱερῆς τῆς «Δράσεως» τὸ Τρεῖς Ναυτάκι καὶ τοὺς εὐχεταί τὰ βέλτεστα τοὺς συμβουλεύει δὲ νὰ μὴ ὀπισθοδρομήσῃς πρὸ οὐδενὸς ἐμπειδίου, — καθότι θὰ παντήσῃς τοιαῦτα —, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπιμονῆς καὶ υπομονῆς νὰ δράσῃς ὅπως πρέπει. Ζήτω λοιπὸν ἡ Δράσις.

(Γ—26)